

Глава 1

– Това сигурно са най-тъпите, най-идиотските, пресилени, законнически дрънканици, които някога съм чувал! – Алекс Боуен изплю думите през зъби.

Скрътъц. Натисна спирачките. Поредният червен светофар.

Засумтя, докато чакаше на светофара, а пръстите му барабаниях по волана като опашка на разярена котка. Денят в офиса беше достатъчно изнервящ. А сега и това задръстване. Всеки бавен шофьор в града беше избрал един и същ час, за да се прибере у дома.

– Ама тези хора вече не ходят ли на шофьорски курсове? – промърмори той.

Денят беше започнал зле и след това се влоши още повече. И точно тогава Кларк Хенсън влезе в офиса на Алекс един час преди края на работното време със своята налудничава молба. Подходящ завършек на един ужасен четвъртък.

– Защо тази земя е населена с такива упорити глупаци? – чудеше се Алекс. – И защо се налага всички те да работят за мен?

Не беше честно, особено сега, когато отчаяно се нуждаеше от добър чертожник в своя екип.

Светофарът светна зелено. Алекс натисна педала на газта и продължи да си мърмори.

– Толкова много ли искам от служителите си, когато настоявам да се съобразяват с някаква разумна работна седмица? Какво кара един-единствен човек да се мисли за толкова специален?

Алекс беше основал „Боуен енд асошиейтс“ преди 10 години. Вече се бяха разраснали до една от най-големите, преуспяващи архитектурни и проектантски фирми в щата Джорджия. Гордееше се с изминатия път. Имаха репутацията, че изпълняват работата си дори ако за това е необхо-

димо да се работи през уикендите и много часове след края на работното време. Алекс мразеше да пропуска крайни срокове.

Вярно, този работен график изтощаваше служителите му и оставяше малко време за семействата им. Но той никога не изискваше нещо, което сам не беше готов да направи.

Алекс знаеше как се работи здраво. Преди години се беше качил на автобуса и се беше върнал в родния си дом в малкото градче Елиджей, щата Джорджия. По онова време не разполагаше с нищо. Освен наследството на упорития труд. Деветнадесет години с мулетата на баща му го бяха научили точно на това.

Докато растеше, прекарваше всяко лято в работа от зори до мрак в царевичните ниви. Зимите означаваха домашни задължения, училище, още домашни задължения и после подготовка на домашни работи. Децата в окръг Гилмър растяха с убеждението, че могат да постигнат всичко, ако вложат умовете си в работа. И Алекс го беше сторил.

Точно затова днес беше особено ядосан. Защо не можеха всички да бъдат толкова посветени на своята работа? Беше изгубил най-добрия си чертожник преди месец и допълнителната работа означаваше дълги часове извънреден труд за всички. Тази седмица беше назначил идеалния човек на свободната позиция. Или поне в началото изглеждаше такъв. И тогава се случи неочакваното.

Наближи къщата си, спря колата и се замисли за миг. *Защо точно сега трябва да се справям с подобно безумие?* Точно когато беше подписал договора за архитектурния проект за кулите близнаци на Бил Екрот!

На влизане в къщата захвърли якето си в предния гардероб и се насочи към кухнята, за да види жена си.

– Много радостен изглеждаш тази вечер!? – поздрави го Мелани, докато обръщаше една пържола върху кухненския грил.

– Извинявай, Мел. Имах ужасен ден – Алекс поклати глава. – Къде са децата?

– В задния двор. Подреждат масата за пикник. Решиха да си направим един последен пикник преди началото на есента – каза Мелани, като кимна с глава към задната врата. – Ще изнесеш ли салатата навън? Ще донеса пържолите и сме готови за вечеря.

– Естествено! – Алекс се наведе през плота и я целуна. – Съжалявам, че съм такъв темерут! Леле, как миришат тези пържоли!

– Благодаря Ви, господине! – усмихна се Мелани. – А сега, ако обичате,

напуснете кухнята ми и заемете мястото си на масата. Тогава може би ще установите, че са и също толкова вкусни. Мариновала съм ги в специалния сос на Шило.

– Добре, махам се от тук! – Алекс се засмя и взе купата със салатата. – Мога ли да занеса нещо друго?

– Не, само апетита си! А сега – вълн!

– Знаеш ли, Мелани, имам сериозен проблем – сподели с жена си Алекс, докато миеха чиниите след вечеря. – Май ти бях казал за Кларк Хенсън, новия чертожник, когото назначих в понеделник. Той е най-добрият, работил някога за мен. Бърз и точен, толкова наясно с компютърния дизайн, сякаш той го е измислил. Който и да го е обучавал, се е справил фантастично, пък и самият Кларк явно е много талантлив.

Алекс протегна ръка зад гърба на Мелани и си взе една курабийка с шоколад от голямата кристална купа.

– И още нещо – добави. – Просто е много свестен човек. Бил Екрот се обади онзи ден бесен за нещо както винаги. На телефона попадна на Кларк.

– Горкичкия! – коментира Мелани. – Устата на Бил е достатъчно мръсна дори когато не е ядосан.

– Да, но Кларк се направи, че не забелязва това и се отнесе с него така, сякаш е нашият най-важен клиент. По-късно се натъкнах на Бил в Общината. Не спираше да хвали Кларк!

– Е, това вече се случва за първи път! – Мелани извади кутията с мляко от хладилника, напълни една чаша и я подаде на Алекс. – Добави нещо здравословно към тези курабийки! – намигна му тя.

Алекс изпи млякото и остави чашата.

– Всички много го харесват, Мел. Няма нужда да се притеснявам, че клиентите могат да чуят какви вицове разказва – обикновено са смешни, но достатъчно чисти, за да ги разкажеш и на баба си.

– Ами, какъв е проблемът? – попита Мелани.

– Може да се наложи да го уволня.

– Но ти се нуждаеш от него! – възкликна тя. После се протегна, за да постави купата на мястото ѝ в шкафа. – Никога няма да се задържиш въкъщи, ако продължаваш да работиш извънредно. Какво е сторил този човек?

– Нищо! Проблемът е в това, което иска да направи – Алекс взе кърпата

и започна да подсушава жълтата кана. – Дойде в кабинета ми точно преди края на работното време и ме помоли да не идва на работа в събота. Искал да почива всяка събота!

– Може би има някакви семейни проблеми?

– Не, чуй това! Казва, че ходи на църква в събота. Според него в Библията пишело да се работи шест дни и да се почива на седмия.

– А осъзнава ли, че заради него цялата фирма ще изостане с графика?

– попита Мелани.

– Това не е проблем – Алекс свърши с подсушаването на съдовете и извади червената престилка през главата си. – Готов е да работи в неделите, за да навакса с работата. Всъщност, струва ми се, парите ще му дойдат добре дошли. Казва, че с радост ще работи винаги, когато му е възможно.

– Значи това решава проблема – заяви Мелани.

– Но, Мелани, щом карам всички останали да идват на работа, не мога да освободя него. И още по-лошо, той е най-новият в екипа. Ако му позволя да отсъства, всички ще кажат, че си играя на любимци. Срещал съм фанатици в живота си, ама тоя е върхът на всичко!

– А той не беше ли споменал за това в своята молба за кандидатстване?

– попита Мелани.

– Да, но май не съм обърнал внимание. Извини ми се, че не е казал нищо по-рано през седмицата. Каза, че просто е търсел възможност първо да се докаже с работа.

– Справи ли се?

– И още как! През тази седмица наваксахме цял месец.

Мелани се намръщи, докато подсушаваше мивката, после закачи кърпата.

– Не си длъжен да го държиш на работа, щом не искаш. Все още е на изпитателен срок, нали? Но дори да го задържиш, това си е твоята фирма. Ако ще и да работи в неделя, защо останалите трябва да недоволстват?

Тя изгаси осветлението в кухнята и последва Алекс в дневната.

– Обаче мен друго ме притеснява.

– Какво? – въздъхна той, събу чехлите си и се отпусна на дивана.

– Алекс, ти си учител в неделното училище. Баща ти беше учител в неделното училище. Познаваш Библията. Защо просто не му покажеш, че съботата е погрешният ден за богослужение?

– Опитах. Казах нещо от рода на това, че неделята е моят ден за поклонение пред Бог. Той се усмихна и ме увери, че разбира, но после добави, че

съботата е Божият почивен ден според Библията.

– Това го има в Библията?!

– Да, помислих, че е превъртял. Попитах го къде пише такива неща. Той цитира Изход, 20 глава, 10 стих, където пише: „седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог“. Посочи с глава календара на стената и каза, че единственият ден, в който Бог ни моли да Му се покланяме, е събота, седмият ден. Каза, че библейската събота започвала в петък при залез слънце и свършвала със залеза на слънцето на следващия ден.

– Това пък къде го пише?

– В Левит 23:32. Питах го.

– Как му отговори?

– Какво можех да кажа? – сви рамене Алекс. – Нямахме много време. Отвърнах му, че има предостатъчно доказателства за това, че неделята е правилният ден за ходене на църква. Ще му го докажа в понеделник.

– Значи ще го задържиш? – блеснаха очите на Мелани.

– Поне засега. Нямам избор, ако искам да завърша работата на Екрот. Но ще трябва да променя някои от възгледите му. Казах му, че е нелепо да твърди, че целият християнски свят греши по отношение на почивния ден. А той просто се усмихна и отговори, че с радост щял да прочете всички библейски стихове, които му посоча.

– Ха! Намерил си си майстора!

– Няма да ми е трудно да му докажа, че греши. Искаш ли да ми помогнеш?

– Разбира се. Но ще ходя на бебешко парти при Али, така че ще трябва да се справяш сам поне за известно време. Ще се върна към девет – обеща тя.

След като Мелани излезе, Алекс седна на дивана замислен. Припомни си всички традиции, които беше наследил от своето семейство. Устата му се напълни със слюнка при мисълта за пърженото пиле на майка му, туршията от бамя и нейния пай от сладки картофи. Усмихна се, когато си спомни как плуваше в рекичката с братята си. А как ходеше на църква всяка неделя – семейството му стоеше подредено на тяхната пейка като осмина косове на жица.

Семейство Боуен беше живяло в северната част на Джорджия в продължение на почти 200 години – в същия окръг, на същата улица, до също-